

A venit la ai Săi...

Venirea lui Mesia și eliberarea națiunii de sub opresiunea vrăjmașilor era așteptarea oricărui iudeu care trăia în vremea în care Mântuitorul Isus S-a întrupat prin fecioara Maria. Însă – deși proorocul Isaia le vestise din partea Domnului aceste lucruri cu 700 de ani mai înainte ca ele să se întâmple („De aceea, Domnul însuși vă va da un semn: „Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un Fiu și-I va pune numele Emanuel” - Isaia 7.14) –, atunci când ele s-au împlinit, iudeii nu l-au primit cu brațele și inimile deschise pe Fiul lui Dumnezeu. Apostolul și evanghelistul Ioan atestă acest adevăr în evanghelia sa: „A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1.11).

Însă misiunea pentru care S-a întrupat Emanuel - Mesia era mult mai complexă decât mântuirea poporului ales, ea cuprinzând salvarea oamenilor de orice neam, rasă sau sex care vor fi trăit de-a lungul veacurilor până la revenirea în slavă a Mântuitorului. Singura condiție a fost și este acceptarea, prin credință, a lui Isus Hristos ca Fiul lui Dumnezeu, singurul prin care se poate ajunge la Tatăl și prin sângele Căruia se poate obține iertarea păcatelor!

Dar de ce au respins evreii mântuirea oferită în dar de Dumnezeu? Este important să aflăm (sau să ne aducem aminte, dacă am uitat) pentru că vom constata că și azi aceleași motive stau la baza respingerii lui Isus și, implicit, a salvării pe care numai El o poate oferi.

În primul rând, *neînțelegera harului lui Dumnezeu și a planului Său de mântuire*. În timp ce Dumnezeu avea în vedere salvarea sufletetelor de sub stăpânirea diavolului și oferirea vieții veșnice în Hristos Isus, evreii (ca și mulți dintre contemporanii noștri, astăzi) așteptau o salvare fizică de sub stăpânirea vrăjmașilor umani (Imperiul roman, la acea dată) și înființarea unei împărății pământești pe care ei, poporul ales al lui Dumnezeu să o controleze și să o conducă alături de Mesia, îngenunchind celelalte împărății pământești. Și azi sunt oameni care cred și propovăduiesc un Isus care dă doar binecuvântări – materiale și spirituale, sănătate și prosperitate –, orice altă stare însemnând lepădarea de către Dumnezeu sau o relație deficitară cu El. Însă Isus i-a avertizat pe ucenici că în lume vor avea parte de necazuri și suferințe (Ioan 16.33).

Un alt motiv pentru care Isus a fost respins de ai Săi a fost *cerința de a-L iubi pe Dumnezeu și de a trăi după voia Lui*. Viața sfântă, trăită cu evlavie nu era pe lista aspirațiilor lor, pentru că ea implica înfrânare, suferință, al-

truism și dragoste pentru aproapele – indiferent cine ar fi fost acesta –, pentru a fi martori și propovăduitori ai Celui care i-a ales.

Și astăzi este valabil acest motiv, de aceea atâtea religii și chiar denominații creștine oferă posibilitatea unui trai după pofta fiecăruia, nemaifiind cont de voia lui Dumnezeu sau de standardele morale cerute de El: „*Voi să-Mi fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt, Eu, Domnul; Eu v-am pus deoparte dintre popoare ca să fiți ai Mei*” (Leviticul 20.26). Trist și de neînțeles este faptul că mulți așa ziși „creștini” își motivează cu dragostea lui Dumnezeu felul păcatos de trai, neținând cont de faptul că Dumnezeu este bun, dar în același timp El este și sfânt și drept și nu se va lăsa batjocorit: „*Nu vă înșelați: «Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.» Ce seamănă omul, aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui pământească va secera din firea pământească putrezirea; dar cine seamănă în Duhul va secera din Duhul viața veșnică*” (Gal. 6.7-8).

Însă, prin harul lui Dumnezeu, au fost întotdeauna și oameni care au ales să-L primească pe Isus, căpătând calitatea de copii ai lui Dumnezeu. Printre ei suntem și noi, și fiecare zi pe care o trăim este o oportunitate de a împlini „...*voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și de săvârșită*” (Rom. 12.2). Copiii lui Dumnezeu trebuie să folosească orice ocazie pentru a îndrepta privirile celor din jur spre Isus, Salvatorul, căci au primit misiunea de a-L reprezenta în mijlocul poporului în care au fost așezați. Iacov scrie în epistola sa că „...*cine știe să facă bine și nu face, săvârșește un păcat!*” (Iacov 4.17). Să nu stăm, deci, nepăsători față de mulțimea de oameni care aleargă zilnic pe lângă noi spre pierzare veșnică, ci, printr-o purtare vrednică de pocăință, să dăm dovadă că am fost răstigniți împreună cu Hristos, și trăim... dar nu mai trăim noi, ci Hristos trăiește în noi. Și viața, pe care o trăim acum în trup, o trăim în credința în Fiul lui Dumnezeu care ne-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru noi (Galateni 2.20).

Să folosim sărbătoarea Nașterii Domnului pentru a vesti tuturor harul lui Dumnezeu arătat în Isus Hristos, care S-a golit de slava cerească pentru a lua un trup omenesc, născându-Se ca un prunc umil, într-o iesle! Dar să le amintim și că astăzi nu mai este un prunc, ci este înălțat în slavă, la dreapta Tatălui, așteptând împlinirea vremii pentru a-i răpi la cer pe cei care L-au primit și pentru a-i pedepsi pentru veșnicie pe cei care L-au respins!

Tuturor celor ce L-au primit, vă dorim **Sărbători cu har și bucurii sfinte!**

DANIEL PURDEL,
Redactor - șef

„Pe când erau ei acolo, s-a împlinit vremea când trebuia să nască Maria. Și a născut pe Fiul ei cel întâi născut. L-a înfășat în scutece, și la culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei.”

Luca 2.6-7

„A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu. Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava Singurului născut din Tatăl.”
(Ioan 1.11-14)